

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Petra Kobylky a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce **J. V.**, právně zast. JUDr. Petrem Procházkou, advokátem se sídlem v Brně, nám. Svobody 12, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem v Brně, nám. Svobody 4, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu

t a k t o :

I. Žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 12.11.2008, č.j. 9829/08-1300-703305, **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Dne 11.10.2000 byla u žalobce zahájena daňová kontrola, při níž bylo zjištěno, že žalobce ve zdaňovacím období 4. čtvrtletí roku 1999 uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty na základě dokladu č. 0310 ze dne 11.10.1999 s uvedeným dodavatelem OK MORAVIAN FOODS, s.r.o., Moravský Krumlov s předmětem plnění „trezor Wertheim“ a č. 2410 ze dne 19.10.1999, dodavatel společnost INFOMAX, s.r.o., České Budějovice s předmětem plnění „materiál“. Žalobce byl správcem daně vyzván výzvou ve smyslu ust. § 31 odst. 9 zák. č. 337/1992 o správě daní a poplatků ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“) k prokázání uskutečnění uvedených přijatých zdanitelných plnění plátcí deklarovanými na předložených dokladech a vystavených těmito udávanými plátcí. Žalobce citované výzvě nevyhověl. Žalobce při ústním jednání k dokladu č. 0310 uvedl, že podle informace p. V. zastupoval dodavatele p. Z. K. Toho žalobce nikdy neviděl, neví ani,

zda byla ověřena totožnost p. K., či jeho oprávnění jednat jménem dodavatele. Žalobce měl doklad obdržet od p. V., kterému předal hotovost. K dokladu č. 2410 žalobce uvedl, že za dodavatele vystupoval p. B., s nímž jednal p. V. Zda měl p. B. oprávnění jednat za společnost údajného dodavatele, žalobce neví. Správce daně dále zjistil, že Z. K. není a nikdy nebyl statutárním zástupcem O.K. MORAVIAN FOODS, s.r.o. Dožádáním bylo zjištěno, že tato společnost je nekontaktní, se společností bylo zahájeno vytykáací řízení, kterým bylo ověřeno uskutečnění deklarovaného plnění. Jednatel společnosti je K. B., jehož výpověď nelze zajistit, neboť se v místě bydliště, ani v sídle firmy nezdržuje a je po něm vyhlášeno pátrání. Prvostupňový správce daně dospěl k závěru, že žalobce neprokázal, že předmětné zdanitelné plnění bylo uskutečněno a že doklad byl vystaven na něm uvedeným subjektem. Žalobce nenavrlh v průběhu daňové kontroly ani v odvolacím řízení výsledk svědků p. K., či p. V. Správce daně zjistil, že jediný statutární zástupce společnosti INFOMAX s.r.o. M. P. v jiném daňovém řízení jednoznačně zpochybnil oprávnění R. B. činit jménem této společnosti jakékoliv právní úkony. Správce daně dovodil, že výpověď tohoto svědka vyvrací tvrzení žalobce. Prvostupňový správce daně dospěl k závěru, že žalobce nevyhověl výzvě k prokázání rozhodných skutečností a neprokázal uskutečnění deklarovaného přijatého plnění plátcem uvedeným na předloženém dokladu a jeho vystavením tímto plátcem. Žalovaný zamítl odvolání žalobce proti předmětnému dodatečnému platebnímu výměru a ztotožnil se s názorem správce daně prvního stupně. Krajský soud v Brně posléze rozsudkem ze dne 31.8.2005, č.j. 30 Ca 283/2003 – 32, zamítl žalobu žalobce proti odvolacímu rozhodnutí žalovaného, Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobce uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Na základě závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu vydal zdejší soud dne 12.12.2007 rozsudek, č.j. 30 Ca 279/2007 – 28, kterým zrušil odvolací rozhodnutí žalovaného a uložil mu vyzvat žalobce ke sdělení přesné adresy jím navržených svědků R. B., Mgr. E.V. a Z. K., aby mohlo dojít k jejich výsledku. Daňové řízení pak bylo doplněno výsledkem svědků R. B. a Mgr. E. V., adresu Z. K. žalovaný neznal, jeho pobyt se nepodařilo zjistit ani správci daně prostřednictvím dotazu na Ministerstvo vnitra ČR (bylo sděleno, že v informačním systému obyvatel se nenachází žádná osoba s příjmením K.). Svědkové R. B. a Mgr. E. V. nepotvrdili vyjádření žalobce. Žalovaný dospěl k závěru, že i po doplnění řízení je nutno setrvat na závěru, že žalobce neprokázal uskutečnění zdanitelných plnění daňovým dokladem vystaveným plátcem daně ve smyslu ust. § 19 odst. 2 zák. č. 588/1992 Sb. o dani z přidané hodnoty ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „ZDPH“).

III.

Stručné shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[3] Ve včas podané žalobě žalobce namítal, že trezor Wertheim (viz doklad č. 0310) existuje, žalobce jej nevyrobil a ani jej neukradl a přesto jej má v majetku a používá ho k obchodním potřebám své firmy. Nejde tedy o žádný fiktivní obchod a hodnotu tohoto obchodu lze kdykoliv zjistit odborným vyjádřením či znaleckým posouzením a takto zcela nesporně zjistit i daňový náklad z toho vyplývající. I v případě dokladu č. 2410 zboží a materiál fyzicky existovaly a byly ohledány Policií ČR v trestním řízení. Svědkové nepřímo potvrzují legálnost nabytí zboží a materiálu, což v přímé souvislosti s existencí zboží a materiálu musí nutně vést k závěru, že bylo zcela dostatečně prokázáno uskutečnění těchto plnění plátcem daně na dokladech uvedených. Žalobce navrhoval výsledk svědka Z. K. před více lety a jiné informace, než ty, které žalobce měl a dříve uvedl, nyní nemá. Nezákonný postup daňových orgánů způsobil prodlení v řízení a dnes již není možné pro žalobce z důvodu časového odstupu zjistit současné bydliště nebo adresu svědka. Pokud by správce daně přistoupil k provedení navrženého důkazu dříve, nevznikla by žalobci důkazní nouze.

Není proto možné dávat nedbalost státního orgánu k tíži žalobce. Napadené rozhodnutí žalovaného a předcházející řízení vykazuje vady spočívající v chybném hodnocení důkazů, nesprávném zjištění skutečného stavu věci po předchozím chybném výkladu zákona a v chybném právním názoru.

IV.

Stanovisko žalovaného k žalobě

[4] Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě setrval na skutkové a právní argumentaci uvedené v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný dále zdůraznil, že na žalobci leželo důkazní břemeno ohledně skutečností, že zdanitelné plnění přijal od jiného plátce daně z přidané hodnoty. Samotná existence trezoru nemůže být důkazem o tom, od koho žalobce trezor přijal. Obdobná povinnost stíhala žalobce v případě zdanitelného plnění podle dodacího listu č. 01710. Žalobce ani nevyužil možnost účastnit se výslechu svědků R. B. a Mgr. E. V., kteří byli vyslechnuti v doplněné části daňového řízení. K námitce žalobce ohledně nemožnosti řádně označit bydliště Z. K. žalovaný uvedl, že z výpovědi žalobce zaznamenané do protokolu v průběhu daňové kontroly v lednu 2001 vyplývá, že za dodavatele trezoru měla jednat uvedená osoba. Žalobce však přímo nenavrhl, aby byl p. K. vyslechnut jako svědek, správce daně se pokusil prověřit dodání trezoru od uvedeného dodavatele, z odpovědí na dožádání místně příslušného správce daně zjistil, že jednatel společnosti O.K. MORAVIAN FOODS K. B. byl nekontaktní a na uvedené adrese se nezdržoval. Z výpisu z obchodního rejstříku je zřejmé, že Z. K. nebyl jednatelem ani společníkem této společnosti. Z toho, co uvádí žalobce vyplývá, že již v roce 2001 neměl žádné bližší informace o uvedené osobě, do důkazní nouze se uvedl sám tím, že si neprověřoval, zda jedná s osobou oprávněnou jednat za určitého dodavatele. Ze zprávy ministerstva vnitra, odboru správních činností, oddělení evidence obyvatel, správce daně zjistil, že v informačním systému evidence obyvatel se nenachází žádná osoba s příjmením K. Žalobce nikdy neuvedl bydliště Z.K., datum narození, rodné číslo, či podobné údaje, které by vedly k identifikaci a dohledání této tvrzené osoby. Žalobce již od počátku nesl důkazní břemeno a jeho povinností bylo prokázat řádně uplatněný nárok na odpočet daně. Správce daně není povinen sám vyhledávat důkazní prostředky svědčící žalobci; platí zásada „každý nechť brání svá práva“. Předkládat či navrhopvat důkazní prostředky je právem i povinností daňového subjektu. Návrh na výslech svědka musí správci daně umožnit takovýto důkazní prostředek provést. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

V.

Právní hodnocení soudu

[5] Žalobce namítal, že dovozuje nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného v nesprávném posouzení právní otázky soudem v nepředcházejícím řízení. K tomuto žalobnímu tvrzení však nebylo možno přiřadit žádné bližší skutkové důvody vyličené v žalobě, neboť ta obsahuje odkaz na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31.8.2005, č.j. 30 Ca 283/2003 – 32 a Nejvyššího správního soudu ze dne 27.8.2007, sp. zn. 8 Afs 52/2006 a dále též odkaz na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12.12.2007, bez označení jednacího čísla. K takovéto námitce není možné se vyjádřit, neboť nelze z žaloby dovodit, jaké nepředcházející řízení před jakým soudem má žalobce na mysli, proč by v takovém řízení mělo dojít k nesprávnému posouzení a jaké právní otázky a jak by tato skutečnost měla mít vztah k nyní žalobou napadenému rozhodnutí žalovaného. Žalobce dále namítal vady řízení, které mají spočívat v tom, že při zjišťování skutkového stavu věci, z něhož žalovaný

v napadeném rozhodnutí vycházel, byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost. V důsledku neprovedení důkazů, resp. v jejich nesprávném hodnocení a nesprávném zjištění skutkového stavu věci byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem. Toto žalobní tvrzení bylo v žalobě dále konkretizováno následovně:

V.a)

Námitka týkající se faktury č. 0310 s předmětem plnění „trezor Wertheim“

[6] K žalobcem vznesenému nároku na odpočet daně z přidané hodnoty na základě dokladu – faktury č. 0310 ze dne 11.10.1999 od tvrzeného dodavatele O.K. MORAVIAN FOODS, předmět plnění trezor Wertheim, žalobce uvedl, že předmětný trezor existuje, žalobce jej má v majetku, nevyrobil jej ani neukradl. V uvedeném případě se nejednalo o žádný fiktivní obchod, přičemž hodnotu obchodu lze zjistit odborným vyjádřením, či znaleckým posouzením a takto dojít i k daňovému nákladu z toho vyplývajícimu. K uvedené námitce Krajský soud v Brně uvádí následující.

[7] Podle § 19 odst. 1 a 2 věta první ZDPH, nárok na odpočet má plátce, pokud jím přijatá zdanitelná plnění uskutečněná jiným plátcem použije k dosažení obratu za svá zdanitelná plnění, příp. k dosažení příjmů nebo výnosů za plnění, která nejsou zdanitelná, pokud tento zákon nestanoví jinak. Plátce prokazuje nárok na odpočet daně daňovým dokladem zaúčtovaným podle zvláštního předpisu, příp. evidovaným podle § 11 u plátců, kteří nejsou účetní jednotnou, který má všechny tímto zákonem předepsané náležitosti a který byl vystaven plátcem daně.

[8] Podle ust. § 12 odst. 1 věta první posledně citovaného zákona plátce je povinen vyhotovit za každé zdanitelné plnění pro jiného plátce běžný daňový doklad, v případě uskutečnění zdanitelného plnění podle § 7 odst. 2 doklad o použití, a to nejdříve dnem uskutečnění zdanitelného plnění a nejpozději do 15 dnů od tohoto dne, pokud tento zákon nestanoví jinak.

[9] Pro posouzení oprávněnosti nároku na odpočet daně z přidané hodnoty je rozhodující, aby daňový subjekt prokázal, že byly splněny podmínky, za nichž lze odpočet uplatnit a vyvrátit veškeré pochybnosti, které správce daně vyjádřil (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.3.2005, č.j. 5 Afs 23/2003 – 122, přístupný na www.nssoud.cz). Pokud jde o podmínky, za nichž lze odpočet uplatnit, jedná se m.j. o podmínku faktického uskutečnění tvrzeného zdanitelného plnění jiným plátcem daně, která vyplývá ze shora citovaných ustanovení ZDPH, přičemž předložení, byť formálně správných daňových dokladů bez naplnění zmiňované podmínky, nepostačuje. Povinnost žalobce v daňovém řízení prokázat faktické uskutečnění zdanitelného plnění vyplývá také z ust. § 31 odst. 9 daňového řádu, podle něhož daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování, nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Důkazní povinnost ve smyslu citovaných ustanovení nemůže být tedy naplněna pouhým předložením, byť formálně správných daňových dokladů a požadavek správce daně, resp. žalovaného, aby v rámci své důkazní povinnosti žalobce prokázal správnost uplatněných tvrzení nelze považovat za požadavek jdoucí nad rámec důkazní povinnosti žalobce.

[10] Základem napadeného rozhodnutí žalovaného je po právní stránce aplikace shora citovaných ust. §§ 19 a 12 ZDPH a § 31 odst. 9 daňového řádu. Po skutkové stránce pak

je základem rozhodnutí žalovaného zjištění, že žalobce neprokázal uskutečnění zdanitelného plnění dodavatelem – plátcem daně z přidané hodnoty deklarovaným na žalobcem předložených dokladech.

[11] Ze shora podaného výkladu vyplývá, že fyzická evidence uvedeného trezoru a jeho používání žalobcem bez toho, aniž by jej vyrobil či ukradl (jak žalobce tvrdí), nemá bez prokázání, že uskutečnění zdanitelného plnění provedl deklarovaný dodavatel – plátce DPH, žádný větší význam. Žalovaný v napadeném rozhodnutí ani nepoužil argument, kterým by tvrdil, či zpochybňoval fyzickou existenci uvedeného trezoru a jeho používání žalobcem. Jak bylo již uvedeno, zcela klíčové pro posouzení oprávněnosti nároku na odpočet daně z přidané hodnoty je otázka, zda žalobce v případě, kdy předložil příslušné daňové doklady, unesl důkazní břemeno týkající se podmínky faktického uskutečnění tvrzeného zdanitelného plnění jiným plátcem daně, který tyto doklady vystavil. Na tomto argumentu je zcela správně vystaveno napadené rozhodnutí žalovaného, které dospělo k závěru, že toto důkazní břemeno žalobce neunesl. V nyní posuzované žalobní námitce žalobce pouze namítá, že předmětný trezor má v užívání, tento nevyrobil a ani neodcizil. Toto tvrzení žalovaný nenapadá, pro právní posouzení věci je totiž ze shora uvedených důvodů irelevantní. I kdyby tvrzenou skutečnost (mezi účastníky řízení nespornou) žalobce prokázal, neznamenaloby to pro něj příznivější pozici, a to právě z důvodu neunesení důkazního břemene faktického uskutečnění zdanitelného plnění jiným plátcem daně, který vystavil předmětný doklad. Tento závěr žalovaného však v řešené žalobní námitce žalobce nenapadá.

V. b)

Námitka týkající se faktury č. 2410 s předmětem plnění „materiál“

[12] Žalobce dále namítal, že i v případě dokladu – faktury č. 2410 ze dne 19.10.1999 od tvrzeného dodavatele – INFOMAX, s.r.o. s předmětem plnění „materiál“ toto zboží a materiál fyzicky existovalo a bylo ohledáno Policií ČR v trestním řízení. K této námitce soud plně odkazuje na závěry týkající se obdobné žalobní námítky v případě dokladu – faktury č. 0310 s předmětem plnění trezor Wertheim.

[13] Žalobce dále namítal, že slyšení svědkové nepřímou potvrzují legálnost nabytí zboží a materiálu, což v souvislosti s fyzickou existencí tohoto materiálu a zboží musí nutně vést k závěru, že bylo dostatečně prokázáno uskutečnění těchto rozporovaných plnění plátcem na dokladech uvedeným. K této námitce soud uvádí následující. Žalobce se k tvrzenému zdanitelnému plnění od uvedeného dodavatele společnosti INFOMAX, s.r.o. vyjádřil tak, že dodavatel zastupoval p. B., s kterým žalobce nejednal, jednal s ním Mgr. V. Žalobce nevěděl, zda p. B. mohl za dodavatele jednat. Svědek Mgr. E. V. ve své výpovědi z 28.4.2008 uvedl, že žalobce zná, elektromateriál byl dodán, ovšem na konkrétního dodavatele si nevzpomněl. Obchod měl zprostředkovat p. B. R. B. svědek zná, byl to jeho obchodní partner ještě v cihelně a Borsalinu, v jiných souvislostech nikoliv. S R. B. svědek jednal v několika obchodních záležitostech týkajících se cihelny. Ze svědecké výpovědi R. B. z téhož dne vyplývá, že žalobce zná, jeho dodavatele nikoliv a nemá informace o nakupovaném zboží či pracích. S žalobcem obchod uzavřel, ovšem neví, v jakém období a čeho se věc týkala. Svědek uvedl, že s žalobcem obchodoval, a to plně v souladu s jeho tvrzením. Svědek byl jediným společníkem společnosti INFOMAX, s.r.o., nikoliv jednatelem, přesto měl oprávnění za společnost jako jednatel jednat. Mgr. E. V. svědek zná, jednal s ním v určitých obchodních záležitostech, koho a čeho se týkaly, nebyl svědek schopen upřesnit. Uvedené výpovědi svědků jsou zachyceny v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného a tento je zároveň vyhodnotil v rámci správní úvahy tak, že z nich nevyplývá, že by měly prokazovat faktické

uskutečnění sporného zdanitelného plnění plátcem daně uvedeným na žalobcem předloženém dokladu. Závěr žalovaného, že výsledky svědků žádným způsobem nepotvrdily tuto skutečnost, je správný, vyplývá z výpovědi uvedených svědků, neboť tito neuvedli k deklarovanému plnění žádné relevantní skutečnosti. Uvedenými svědeckými výpověďmi, a to ani ve spojení s nerozporovatelnou fyzickou existencí předmětného zdanitelného plnění žalobce neunesl na něm spočívající důkazní břemeno spočívající v prokázání faktického uskutečnění zdanitelného plnění plátcem, který vystavil příslušný doklad. S úvahou ohledně neunesení tohoto důkazního břemene, použitou v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaným Krajský soud v Brně zcela souhlasí.

V. c)

Zmaření zjištění bydliště svědka Z. K. správními orgány

[14] Žalobce namítal, že navrhoval ke slyšení svědka Z. K. před více lety, přičemž jiné informace, než ty, které žalobce měl a uvedl dříve, v dnešní době nemá, a proto je ani uvést nemohl. Nezákonný postup daňových orgánů způsobil prodlení v řízení a dnes proto žalobce nemůže z důvodu časového odstupe zjistit současné bydliště nebo adresu svědka. Protože správce daně nepřistoupil k provedení navrženého důkazu včas, ocitl se žalobce v důkazní nouzi, což mu nemůže být přičítáno k tíži. K uvedené námitce soud uvádí následující. V případě navrhování svědků ke slyšení v rámci důkazního řízení, je nutno, aby byl každý navržený svědek dostatečně identifikován tak, aby správce daně byl schopen jej předvolat, případně z dostupných evidencí zjistit adresu, kam by bylo možné zaslat svědkovi předvolání. Žalobce však údaje potřebné k tomu, aby správce daně mohl navrženého svědka předvolat, neuvedl. Z šetření, které správce daně ohledně identifikace adresy či vůbec existence tohoto svědka učinil, vyplynulo, že uvedená osoba nebyla jednatelem nebo společníkem společnosti O.K. MORAVIAN FOODS, uvedená osoba není evidována v informačním systému evidence obyvatel. Za této situace nelze vinit správce daně prvního stupně či žalovaného, že označenou osobu nevyslechli. Jednáním správních orgánů se žalobce do důkazní nouze nedostal. K uvedené osobě svědka navíc žalobce v žalobě uvedl, že potřebné informace žalobce neměl. Ani tato žalobní námitka proto není důvodná.

V. d)

Ostatní žalobní námitky

[15] Žalobce závěrem namítal, že napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení vykazuje vady spočívající v chybném hodnocení důkazů v daňovém řízení, nebyl správně zjištěn skutečný stav věci, a to po předchozím chybném výkladu zákona a na základě chybného právního názoru. K těmto námitkám, pokud jsou jimi myšleny shora soudem uvedené námitky, odkazuje soud na předchozí text tohoto rozsudku. Soud dále doplňuje, že nezjistil chybné hodnocení důkazů žalovaným, žalobcem předložené doklady k předmětným plněním i slyšení svědkové byli žalovaným řádně zhodnoceny. K této úvaze nemá Krajský soud v Brně žádné námitky, žalobce uvedené žalobní tvrzení vyjma shora upřesněných tvrzení, více nekonkretizuje. Soud nemůže ani souhlasit s námitkou týkající se nesprávného zjištění skutečného stavu věci, které není vyjma shora upřesněných tvrzení jinak více konkretizováno, žalovaný vycházel ze všech shromážděných podkladů a tyto zhodnotil v rámci správní úvahy, která je dostatečným způsobem zachycena v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce nekonkretizoval, k jaké chybě by mělo dojít při výkladu jakého zákona a v čem by měl spočívat chybný právní názor. K těmto námitkám se pro

neurčitost, vyjma námitek konkretizovaným, nemůže proto Krajský soud v Brně blížeji vyjádřit.

[16] Jelikož uplatněné žalobní námitky nebyly shledány důvodné, soud žalobu postupem ve smyslu ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

VI. Náklady řízení

[17] O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákona jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V projednávané věci nebyl žalobce úspěšný, žalovanému podle obsahu soudního spisu náklady řízení nevznikly. Soud proto rozhodl tak, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků tohoto řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat opravný prostředek (kasační stížnost podle ust. § 102 a násl. s.ř.s.) do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2, 4 s.ř.s.).

V Brně dne 22.2.2011

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu